

Sygn. akt III AUa 656/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górska
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska (spr.) SSO del. Aleksandra Mitros
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2017 r. w Szczecinie

sprawy T. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przyznanie świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 czerwca 2016 r. sygn. akt VI U 213/16

1. oddała apelację,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz T. K. (1) kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górska SSO del. Aleksandra Mitros

III A Ua 656/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 lutego 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił T. K. (1) prawa do świadczenia przedemerytalnego wskazując, że stanowisko pracy – kierowca, na którym skarżący był zatrudniony, nie zostało zlikwidowane, a jedynie nastąpiła redukcja etatu, czego dowodem jest okoliczność, że na tym samym stanowisku pracy u płatnika składek Skład (...) nadal zatrudnieni są pracownicy.

W odwołaniu od powyższej decyzji T. K. (1) wniósł o stwierdzenie jej nieważności i przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego podnosząc, że organ rentowy dokonał błędnej interpretacji przepisów, bowiem jego

stanowisko pracy zostało zlikwidowane z przyczyn ekonomicznych. Żaden inny pracownik nie został zatrudniony na jego stanowisko pracy, a przepisy ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie wymagają by zlikwidowane zostały wszystkie stanowiska pracy o tej samej nazwie, a jedynie stanowisko pracy osoby, która ubiega się o świadczenie przedemerytalne. Odwołujący się podkreślił, że z uwagi na pogarszającą się sytuację ekonomiczną pracodawcy zlikwidowane zostało jedno stanowisko pracy – ubezpieczonego, tak by zakład pracy skarżącego mógł się utrzymać na rynku.

W piśmie z dnia 2 maja 2016 r. wnioskodawca sprecyzował swoje żądanie i wniósł o zmianę spornej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego od dnia 12 lutego 2016 r. i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego podtrzymując argumentację przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał T. K. (1) prawo do świadczenia przedemerytalnego od 12 lutego 2016 r. (punkt I) oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz T. K. (1) 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II).

Powyższe orzeczenie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

T. K. (1) urodził się w dniu (...). Do dnia rozwiązania ostatniego stosunku pracy wykazał łączny okres ubezpieczenia wynoszący 40 lat, 3 miesiące i 11 dni. Po raz pierwszy z wnioskiem o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego wystąpił w dniu 11 czerwca 2013 r. Decyzją z dnia 16 lipca 2013 r. organ rentowy odmówił mu prawa do tego świadczenia. Z kolejnym wnioskiem o przyznanie świadczenia przedemerytalnego wystąpił w dniu 11 lutego 2016 r. Decyzją z dnia 29 lutego 2016 r. organ rentowy odmówił mu prawa do tego świadczenia podnosząc, że stanowisko pracy ubezpieczonego nie zostało zlikwidowane, a jedynie nastąpiła redukcja etatu w zakładzie pracy skarżącego.

W dniu 17 lutego 2014 r. T. K. (1) zawarł umowę o pracę z firmą Skład (...) w D., na czas nieokreślony od dnia 17 lutego 2014 r., na stanowisko kierowcy, na pełen etat. Dnia 22 czerwca 2015 r. umowa o pracę została ubezpieczonemu wypowiedziana z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano likwidację stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych.

Po rozwiązaniu stosunku pracy ubezpieczony w dniu 4 sierpnia 2015 r. zarejestrował się w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. i od tego dnia nabył prawo do zasiłku dla bezrobotnych, który pobierał przez okres 6 miesięcy. W okresie pobierania zasiłku ubezpieczony nie odmówił bez nieuzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych, robót publicznych.

W okresie od czerwca 2015 r. do lipca 2015 r. płatnik Skład (...) w D. zatrudniał pięciu pracowników w pełnym wymiarze czasu pracy: T. K. (1) jako kierowcę, R. T. (1) jako kierowcę – magazyniera, T. K. (2) jako kierowcę i operatora koparki oraz koparko-ladowarki, P. K. jako kierowcę – magazyniera oraz D. K. jako kierownika składu opału. W okresie od sierpnia 2015 r. do grudnia 2015 r. płatnik zatrudnił czterech pracowników: R. T. (1), T. K. (2), P. K. i D. K.. Pracodawca z uwagi na pogorszenie sytuacji finansowej zlikwidował stanowisko pracy ubezpieczonego. Na miejsce skarżącego nie została zatrudniona żadna osoba.

Po ustaleniu powyższego stanu faktycznego oraz na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5, ust. 2 i 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 170 ze zm.; powoływana dalej jako: ustawa) w związku z art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 674), Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że w sprawie należało ustalić, czy T. K. (1) przysługiwało prawo do świadczenia przedemerytalnego, albowiem zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił mu prawa do tego świadczenia. Natomiast w sprawie spór między stronami sprowadzał się do ustalenia czy do rozwiązania stosunku pracy ubezpieczonego doszło z przyczyn zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Następnie Sąd Okręgowy podkreślił, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego jest uzależnione od łącznego spełnienia wszystkich wymienionych w ustawie warunków. W orzecznictwie zaś wskazuje się, że „przyczyny ekonomiczne to takie przyczyny, nieodłącznie związane lub bezpośrednio wynikające z niedoboru środków finansowych na podstawową sferę działalności pracodawcy, które w prosty sposób prowadzą do ograniczenia zatrudnienia przy określonym rodzaju pracy poprzez likwidację stanowiska pracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 czerwca 2013 r., III AUa 1246/12).

W ocenie sądu pierwszej instancji niedopuszczalne jest różnicowanie pracowników zwalnianych z przyczyn dotyczących pracodawców w zależności od liczby zatrudnionych w zakładzie pracy pracowników. Przepisy wskazują co prawda kryterium ilości pracowników lecz dotyczy to kwestii związanych z trybem konsultacji, powiadamiania ich czy prawa tych pracowników do późniejszej odprawy. Niezależnie jednak czy dochodzi do zwolnień grupowych czy też nie, w przypadku przyczyn dotyczących wyłącznie pracodawcy, a więc przyczyn nie dotyczących pracowników, dochodzi do rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy w rozumieniu art. 2 ust. 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w związku z art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Na okoliczność ustalenia czy ubezpieczony spełnia warunki do przyznania świadczenia przedemerytalnego, sąd meriti dopuścił i przeprowadził dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, dokumentów złożonych do akt sprawy, zeznań świadków: M. C. i I. K. oraz zeznań T. K. (1). Sąd miał na uwadze, że ze świadectwa pracy oraz wypowiedzenia umowy o pracę wynika, iż odwołujący pracował u płatnika Skład (...) w D., jako kierowca w okresie od 17 lutego 2014 r. do 31 lipca 2015 r., a stosunek pracy został rozwiązany za wypowiedzeniem na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 k.p., w związku z likwidacją stanowiska pracy. Świadek M. C., będąca pracodawcą skarżącego wyjaśniła, że do wypowiedzenia ubezpieczonemu umowy o pracę doszło z powodu pogorszenie sytuacji finansowej firmy z uwagi na niewydajny okres zimowy. Wzrosła konkurencja – powstały nowe zakłady opałowe w G.. Obowiązki skarżącego – workowanie węgla, zastąpione zostały przez maszynę. Jak wynika z zeznań kolejnego świadka I. K., pozostałe obowiązki ubezpieczonego – dowożenie węgla do nabywców, wykonuje w firmie T. K. (2). Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom tych świadków, nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerłość i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadcowie są osobami obcymi dla odwołującego. Nie mają żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Ich zeznania uzupełniają się z zeznaniami ubezpieczonego i znajdują potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym, tworząc logiczną całość. W ocenie tego sądu analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego potwierdziła, że rzeczywistą i faktyczną przyczyną rozwiązania z ubezpieczonym stosunku pracy była likwidacja z przyczyn ekonomicznych stanowiska pracy zajmowanego przez T. K. (1), co zgodnie z ustawą o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, stanowi przyczynę dotyczącą zakładu pracy. Pracodawca ubezpieczonego, co wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, kierując się obiektywnymi kryteriami dokonał wyboru pracownika do zwolnienia i nie zatrudnił nikogo nowego na miejsce odwołującego. Nie budziło zatem wątpliwości Sądu Okręgowego, że rozwiązanie umowy o pracę z ubezpieczonym nastąpiło z przyczyn leżących wyłącznie po stronie pracodawcy.

Jednocześnie sąd pierwszej instancji wskazał, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontrydiktoryjności, i tak zgodnie z art. 6 k.c. obowiązek dowodzenia powoływanych przez stronę okoliczności koresponduje z wyrażoną w art. 232 k.p.c. zasadą inicjatywy procesowej stron. Ubezpieczony z tego obowiązku się wywiązał i wykazał, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z przyczyn leżących po stronie pracodawcy. Na organie rentowym spoczywał zaś obowiązek wskazania merytorycznych i logicznie zasadnych argumentów podważających stanowisko ubezpieczonego i z tego obowiązku organ się nie wywiązał.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia następnego po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami, czyli od dnia 12 lutego 2016 r. (art. 7 ust. 1 ustawy).

Na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) sąd zasądził od organu na rzecz ubezpieczonego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w całości nie zgodził się Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który w wywiedzionej apelacji zarzucił mu:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 227 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w wyniku błędnego przyjęcia, że treść materiału dowodowego uzasadnia przyznanie ubezpieczonemu spornego prawa w sytuacji, gdy takich podstaw nie było w tym zakresie:

a) pominięcie treści pisma pracodawcy - Skład (...) M. C. z dnia 18 lutego 2015 r. oraz oświadczenia tego pracodawcy, wykonującego wezwanie organu rentowego do przedłożenia dodatkowych dowodów, wskazujących pracowników: P. K., T. K. (2) i R. T. (2), zatrudnionych na stanowisku „kierowca”, co przesądza o braku podstaw do przyjęcia konkluzji Sądu o likwidacji stanowiska pracy „kierowcy” zajmowanego przez ubezpieczonego,

b) pominięcie treści pisma procesowego organu rentowego z dnia 14 kwietnia 2016 r. potwierdzającego brak podstaw do przyjęcia konkluzji Sądu o likwidacji stanowiska pracy „kierowcy” zajmowanego przez ubezpieczonego,

c) oparcie rozstrzygnięcia na wybiórczych zeznaniach świadków: M. C., I. K. i ubezpieczonego, potwierdzających istnienie stanowiska pracy „kierowcy”;

2) art. 316 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i pominięcie decyzji odmownej organu rentowego z dnia 30 marca 2016 r. co skutkowało nie rozpoznaniem przez Sąd istoty sprawy, które to uchybienia miały istotny wpływ na jej wynik.

Mając na uwadze powyższe zarzuty apelujący wniosł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania

ewentualnie:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego jej rozpoznania,

- zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skarżący między innymi podniósł, że sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia dyspozycji przepisów art. 227 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. oraz orzekł zupełnie dowolnie z pominięciem istotnej treści zebranego w sprawie materiału dowodowego. W szczególności sąd meriti pominął treść dokumentów, przesądzających o braku podstaw do przyjęcia konkluzji sądu o likwidacji stanowiska pracy „kierowcy”. Zdaniem apelującego dokumentacja wskazuje na stan zatrudnienia u pracodawcy ubezpieczonego, a nie na likwidację stanowiska kierowcy. W tym zakresie Sąd pominął zeznania świadka M. C., która wymieniła pracowników zatrudnionych obecnie na stanowisku „kierowca”. Nadto, wyżej wymieniona podała także, że ubezpieczony pracował jako magazynier, zajmujący się dodatkowo workowaniem węgla. Przedmiotowe zeznania dowodzą, że ubezpieczony nie był ściśle przypisany do jednego stanowiska pracy i wykonywał szereg innych czynności nie związanych z pracą kierowcy. Powyższe oznacza, że w sprawie nie doszło do likwidacji danego stanowiska pracy - kierowcy.

Dalej organ zarzucił, że sąd meriti czyniąc wywody na temat likwidacji stanowiska ubezpieczonego z przyczyn ekonomicznych pominął, że pracodawca zakupił maszynę, która workuje węgiel, a okoliczność ta przeczy rozważaniom

sądu o pogorszeniu sytuacji finansowej firmy w związku z rosnącą konkurencją. Zgodnie z doświadczeniem życiowym i zasadami logiki, przedmiotowa inwestycja świadczy o stabilnej sytuacji finansowej pracodawcy, jego możliwościach finansowych i zwiększeniu wydajności, a w konsekwencji także przychodów. W tym zakresie Sąd pominął zeznania świadka I. K., który podał, że „w 2015 roku i w tym roku również zamawiałem, co roku zamawiam około 6 ton węgla. Teraz węgiel przywozi mi T. K. (2), kiedyś on mi nie przywoził”. Przedmiotowe zeznania potwierdzają ciągłość realizacji zamówień na rzecz stałych klientów pracodawcy, który obecnie na stanowisku kierowcy, dotąd zajmowanym przez ubezpieczonego, zatrudnia T. K. (2). W kontekście powyższego organ rentowy zasadnie odmówił ubezpieczonemu spornego prawa, argumentując, że stanowisko pracy „kierowca”, na którym był zatrudniony nie zostało zlikwidowane. Przedmiotowe stanowisko nadal istnieje, co potwierdził wskazany powyżej materiał dowodowy i świadek I. K.

W odpowiedzi na apelację T. K. (1) wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego za to postępowanie, według norm przepisanych. Ubezpieczony podniósł, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie przeprowadzone zostało w sposób pełny i prawidłowy, Sąd ustalił wszystkie fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie na podstawie materiału dowodowego – zeznań świadków i dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy.

Natomiast przedstawione przez organ rentowy zastrzeżenia wynikają wyłącznie z niezadowolenia organu z treści tych dowodów, które były dla niego niekorzystne i stanowią jedynie polemikę z oceną dowodów dokonaną przez sąd pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wydał prawidłowe rozstrzygnięcie. Sąd ten uznał, że wystarczającą przesłanką do przyznania ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego było rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy, czyli z przyczyn nie dotyczących ubezpieczonego. Sąd pierwszej instancji wyraźnie wskazał, że w przypadku T. K. (1) doszło do likwidacji jego stanowiska pracy, wobec czego zarzuty organu rentowego w tym zakresie są bezzasadne.

Na wstępie Sąd Apelacyjny podkreśla, że świadczenia przedemerytalne mają charakter wyjątkowy. Przysługiwać mają bowiem osobom o długim stażu pracy, które nie z własnej winy straciły pracę i z racji swojego wieku nie mają możliwości znalezienia nowego zatrudnienia, a nie spełniają jeszcze warunków do przejścia na emeryturę. W rozpoznawanej sprawie spór sprowadza się do kwestii, czy rozwiązanie stosunku pracy T. K. (1) z pracodawcą nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy, stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy. Zgodnie z treścią tego przepisu prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. nr 99, poz. 1001), w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta i 60 lat – mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn.

Powyższy przepis w zakresie rozumienia użytego w ustawie pojęcia „rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy” odsyła do przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Stosownie zaś do treści art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. a) tej ustawy, jako przyczyny dotyczące zakładu pracy należy rozumieć rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn nie dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy rozpatrywał możliwość przyznania ubezpieczonemu świadczenia przedemerytalnego w kontekście spełnienia przesłanki rozwiązania stosunku pracy przez pracodawcę z T. K.

(1) z przyczyn leżących po stronie zakładu pracy, czyli z przyczyn nie dotyczących ubezpieczonego. Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, przyczyna faktyczna leżąca u podstaw zwolnienia nie może leżeć po stronie pracownika. Pracodawca ubezpieczonego – M. C. wskazała, że rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem nastąpiło z przyczyn ekonomicznych, a więc są to w ocenie sądu odwoławczego przyczyny niezależne od T. K. (1). Świadkowie słuchani w niniejszej sprawie potwierdzili, że do wypowiedzenia umowy o pracę z ubezpieczonym, doszło z powodu pogorszenia sytuacji finansowej firmy z uwagi na niewydajny okres zimowy. Obowiązki ubezpieczonego zastąpione zostały przez maszynę oraz innych pracowników. Przypomnieć należy, że przesłanka likwidacji miejsca pracy nie musi oznaczać likwidacji wszystkich stanowisk, na których wykonywana jest praca o określonym charakterze. Aby w niniejszej sprawie móc uznać, że stanowisko pracy ubezpieczonego zostało zlikwidowane, nie było konieczne wykazanie, że likwidacji uległy stanowiska pracy wszystkich kierowców czy magazynierów. Sytuacja ekonomiczna pracodawcy spowodowała konieczność zlikwidowania stanowiska kierowcy, na którym pracował ubezpieczony. To zmiany organizacyjne, jakie wystąpiły u pracodawcy, które były niezależne od ubezpieczonego spowodowały, że stanowisko pracy ubezpieczonego zostało zlikwidowane. Wobec czego został spełniony warunek likwidacji stanowiska pracy, który jest wymagany, aby móc uzyskać prawo do świadczenia przedemerytalnego. Na miejsce pracy, które zajmował ubezpieczony nie została zatrudniona żadna inna osoba i jak wskazano wcześniej, obowiązki ubezpieczonego zostały przejęte przez inne osoby.

Mając na uwadze powyższe, sąd odwoławczy w całości podzielił i przyjął za własne zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne przedstawione przez sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie widząc potrzeby ich szczegółowego przytaczania w tej części uzasadnienia.

Reasumując, powyższe w ocenie Sądu Apelacyjnego pozwala na przyjęcie, że T. K. (1) spełnił przesłanki konieczne do przyznania mu świadczenia przedemerytalnego. Wyłączną przyczyną rozwiązania z ubezpieczonym umowy o pracę była potrzeba zmniejszenia zatrudnienia ze względów ekonomicznych. W ocenie sądu drugiej instancji zarzuty podnoszone przez organ rentowy mają jedynie charakter polemiczny i sprowadzają się do odmiennej oceny zaistniałego w sprawie stanu faktycznego niż ta, której dokonał Sąd Okręgowy. Jednocześnie skarżący nie wskazał żadnych uchybień w rozumowaniu Sądu Okręgowego, które skutkować mogłyby wydaniem błędnego rozstrzygnięcia. Stanowisko przedstawiane przez apelującego nie znajduje poparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Innymi słowy twierdzenia organu rentowego nie znalazły odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym, w związku z czym przyjąć należy, że zmierzały one jedynie do podważenia słusznych i jednoznacznych wniosków Sądu Okręgowego.

Ponadto należy wskazać, że niezasadne okazały się zarzuty organu rentowego dotyczące naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. i nierozpoznania istoty sprawy. W orzecznictwie ukształtowany został pogląd, że treść decyzji, od której wniesiono odwołanie wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSN 2000/5/601, LEX nr 40789; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1999 r., II UKN 204/99, OSN 2001/5/169). Tożsame stanowisko zajął Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 7 kwietnia 2011 r., I UK 357/10 (LEX nr 863946) wskazując, że sąd ubezpieczeń społecznych nie może wykroczyć poza przedmiot postępowania wyznaczony w pierwszym rzędzie przez przedmiot zaskarżonej decyzji, a następnie poza zakres odwołania od niej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2010 r., II UK 15/10, LEX nr 667499). Powyższe oznacza, że Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie nie mógł orzekać odnośnie prawidłowości decyzji z dnia 30 marca 2016 r. Ubezpieczony odwołał się od decyzji z dnia 29 lutego 2016 r., którą organ rentowy odmówił mu prawa do świadczenia przedemerytalnego i to ta decyzja wyznaczała przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu. Dopiero w sytuacji, gdyby organ rentowy kolejną decyzją przyznał ubezpieczonemu prawo do wnioskowanego świadczenia, decyzja ta mogłaby stanowić podstawę do umorzenia niniejszego postępowania. Jednakże mając na uwadze, że decyzja z dnia 30 marca 2016 r., którą w apelacji powołał organ rentowy również dotyczyła odmowy przyznania ubezpieczonemu świadczenia, Sąd Okręgowy prawidłowo orzekł oceniając jedynie prawidłowość decyzji z dnia 29 lutego 2016 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego jako bezzasadną.

O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), przy czym sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Do celowych kosztów postępowania należy koszt ustanowienia zastępstwa procesowego, który w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym wynosi kwotę 270 zł, zgodnie z § 10 ust. 1 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 – w brzmieniu obowiązującym w dniu złożenia apelacji).

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górka del. SSO Aleksandra Mitros